నిజమురా కృష్ణా...!

- కమలాగాయత్రి(శ్రీవిద్య)చెనిమెళ్ళ

(గత సంచిక తరువాయి)

నాకు తెలుసు తను నాకోసమే చూస్తోంది. నేనొచ్చి వారిస్తానని చూస్తోంది. తనని చూడకపోయినా నాకు తెలుసు.. ఈ రోజుకీ ఆ చూపుల్లో పదును నాకు గుచ్చుకుంటూనే వుంది. కానీ, ఎలా? ఎందుకు వారించాలి?

చాలా సేపటివరకూ అడిగీ, అడిగీ ఇక జవాబు రాదని అర్థమై వాళ్ళ పంచాయితీ వాళ్ళు మొదలు పెట్టేసారు. తులసిని కులం నుంచి వెలేసారు..

నాన్నా, పెదనాన్నా, చిన్నాన్న, అందర్నీ పౌరోహిత్యం నుంచి తొలగించారు.

ఇక మేమెవ్వరం గుడి పౌరోహిత్యానికి, పెద్దరికానికీ, పూజలకీ-పునస్కారాలకీ పనికిరామని తీర్మానించారు. తులసి తండ్రి ఈ రాష్ట్రానికి చెందినవాడు కాదు కాబట్టి ఆయనని కేవలం ఎప్పుడూ ఇక్కడ అడుగు పెట్టవద్దని చెప్పారు.

కిటికీలోంచి ఆగొడవంతా నా చెవులకి చేరుతోంది. మనసు మాత్రం స్పందించడం మానేసింది. తలుపు తీసుకుని లోపలికి వచ్చిన అక్కలూ, బావలూ, అమ్మా, మావయ్యా, ఎవరెవరో నా పక్కన చేరి ధైర్యం చెప్తున్నారు, ఆమె నాకు తగదనీ, జరిందో పీడకలనీ చెప్తున్నారు.

అంతలో బయట సడన్ గా వాతావరణం గోలగోలగా మారింది. ఏదో జరిగింది, ఎవరో లోపలికి వచ్చి చెప్తున్నారు, ఇంకా వారలా మాట్లాడుతుండగానే తులసి నిలబడ్డచోటే కుప్పకూలిపోయింది. తను పడిపోయిందని.

అవును, తులసి పడిపోయింది. నా దృష్టిలో.

ఒక్కసారిగా కంగారుగా తనకోసం వెళ్ళబోయి, తను నొప్పులతో కేకపెట్టడం అర్థమై ఆగిపోయాను. ఆ బిడ్డ నాబిడ్డ కాదనే చేదు నిజం నాలో మానవత్వాన్నీ, ప్రేమనీ కమ్మేయగా కిటికీ అంచుమీద చేయుంచి అలాగే నిలబడిపోయాను.

అంతలో తనని జనంలో కొందరు ఆంబులెన్స్ పిలిపించి ఎక్కించసాగారు, చివరిగా స్ట్రెచర్ మీదనుండి లీలగా, కిటికీలోంచి దూరంగా కనిపించినదే తన ఆఖరి చూపునాకు.

మూడురోజుల తరువాత చెప్పారు, తులసి చనిపోయిందని. వాళ్ళకి తెలీదు కదా. నా వరకూ తులసి ముందే చనిపోయిందని."

చెప్పడం పూర్తిచేసి, టేబుల్ మీద తల పెట్టి నిశ్శబ్దంగా రోదించసాగాడు.

అలాగే కూర్చుండిపోయాను.

కాసేపటి క్రితంవరకూ నా దృష్టిలో జగదీష్. తులసిని అన్యాయం చేసినవారిలో మొదటివాడు. ఆమెని అర్థం చేసుకోని ఒక దుర్మార్గుడైన భర్త. కానీ ఇక్కడ నా ముందున్నది కేవలం ఒక సామాన్యమైన వ్యక్తి. పరిస్థితులకి బలైన ఓ మామూలు మనిషి.

అతడి తప్పల్లా భార్యని కష్టంలో ఆదుకోలేకపోయాడు, ఆమె వలన తనకి మోసం జరిగిందనే వుక్రోషంలో నిజం తెలుసుకునే ప్రయత్నం చేయలేకపోయాడు. చెప్పాలంటే బహుశా ఆ పొజిషన్ లో ఎవరైనా అలాగే రియాక్టవుతారేమో. చాలా రేర్ వ్యక్తులు తప్ప.

కానీ, ఇప్పుడు తులసిని తల్చుకుని అనుక్షణం విలపిస్తున్నాడు.

కష్టంలో ఆమె పక్కన తోడుగా నిలువలేకపోయానే అనే బాధలో దహించుకుపోతున్నాడు. సరిగ్గా నాలాగే.

తలవిదిల్చాను. కంపారిజన్ ఎక్కడ. అతడు తులసి భర్త. నేనెవర్ని?!

అంతలో డాక్టర్ ప్రణయ్ నావైపు వెళ్ళమన్నట్టుగా చూడడంతో తేరుకుని లేచాను.

జగదీష్ ని 'అతడి' గురించి ప్రశ్నించాలనే నా ప్రయత్నాన్ని విరమించుకుంటూ. గాడ్జెట్స్, పేపర్స్ తీసుకుని బయటికి నడిచాను.

డోర్ వరకూ వెళ్ళి, "డాక్టర్ టూ మినిట్స్ ప్లీజ్" అంటూ బయటకి పిలిచాను.

జగదీష్ భుజం తడుతూ ఏదో చెప్తున్న డాక్టర్ ప్రణయ్ చిన్నగా నుదురు చిట్లించి, ఇక తప్పదన్నట్టు బయటకి వచ్చాడు, "సారీ డాక్టర్. తప్పలేదు. మా ఎంక్వైరీ వల్ల అతను చాలా డిస్ట్రబ్ అయినట్టున్నాడు. వి ఆర్ వెరీ సారీ. ప్లీజ్ టేక్ కేర్ ఆఫ్ హిమ్" నిజాయితీగా చెప్పాను.

ఆశ్చర్యంగా చూసి, "ఇట్స్ ఆల్ రైట్ కృష్ణా. హీ ఈజ్ అవర్ పేషెంట్. అఫ్కోర్స్. వియ్ విల్ టేక్ కేర్ ఆఫ్ హిమ్. సమ్ హౌ తులసి మీద మా టీం కి కూడా చాలా జాలేస్తోంది. పూర్ సోల్ వీ పిటీ హర్. బట్ కుడున్ట్ డూ ఎనీథింగ్. బట్ మే బీ మీరు చేయగలరు. ట్రై టూ గివ్ బ్రింగ్ ఇన్ సమ్ జస్టిస్ టూ హర్ డెత్. ఎనీవేస్. వియ్ సపోర్ట్ యూ ఫర్ హర్. గుడ్ బై. టాక్ టూ యూ లేటర్" చెప్పేసి లోపలికి వెళ్ళిపోయాడు.

చిన్నగా నిట్టూర్చి అక్కడినుండి కదిలాను. క్యారిడార్ చివర నిలబడి, నాకోసం చూస్తున్న శ్యామ్ వైపు దారితీసాను.

నా ఎంక్వైరీ లిస్ట్ లో మిగిలింది ఇక రఘుపతి మాత్రమే. అయితే అక్కడ్నుంచి మాకు ఏదైనా హెల్ప్ అయ్యే సమాచారం దొరుకుతుందనే ఆశ కూడా తక్కువే. వాళ్ళ మోస్ట్ నమ్మకమైన అసిస్టెంట్.

కోమల్ భర్త ప్రకారం జగదీష్ కి బిజినెస్ పెట్టుకోవడానికి సాయంచేసిన పెదనాన్నగారు రామేశ్వర్ పండిత్, ఆయన కొడుకుతో మాట్లాడితే ఏమైనా తెలియవచ్చని.

శ్యామ్ వుద్దేశ్యంలో వారిని కలవడం గ్రాండ్ వేస్ట్ ఆఫ్ టైమ్. దానిబదులు తులసి వాళ్ళ ఇంటి చుట్టుపక్కవారితో, పని వాళ్ళతో మాట్లాడదాం అన్నాడు.

వారితో కూడా మాట్లాడదాం. కానీ, ఒక్కసారి వీరినీ విడిగా కలిస్తే వేరే వివరం ఏకొంచెమైనా తెలుస్తుందేమో చూడాలనిపించింది.

ముఖ్యంగా జగదీష్ మేనమామ, ఎవరైతే తులసితోపాటూ 'అతడి'ని చూసానని చెప్పాడో ఆయన్ని కలవాలి.

ఇంతమంది అంటున్న ప్రకారం. తులసికీ 'అతడి'కీ చాలా బలమైన బంధమేవుంది. అంతే కదా ఏ రిలేషన్ లేకుండా ఎవరైనా అంతదూరం వెళ్తారా? దాని మూలం తెలుసుకోవాలి. అసలు తులసి అతడితో ఎందుకు రామ్ గఢ్ వెళ్ళడానికి సిద్ధపడింది? భయమా? బ్లాక్ మెయిలా? లేక మరేమిటి? తెలుసుకోవాలి.

అతడిని తులసి ప్రేమించిందా? అయివుండచ్చేమో? లేకుంటే ఆరోజు రామ్ గఢ్ లో త్రిపాఠీ గారి తల్లి చెప్పినట్టు తనుగా వుండకపోతే ఎవరు సంవత్సరన్నర పాటు ఒక స్త్రీని బందీగా వుంచగలరు.

కానీ అలా సీక్రెట్ గా చేయవలసిన అవసరం తులసికేముంది? పోనీ అలాగే అనుకున్నా మళ్ళీ తిరిగి ఎందుకు వచ్చింది? కోమల్ కి రాసిన లెటర్స్ చదివితే అతడు జగదీషే అని తెలుస్తోంది. జగదీష్ ఏదైనా డ్రామా చేస్తున్నాడా? తెలుసుకోవాలి.

జగదీష్ మామ గురించి మే బీ అతడి పెదనాన్నగానీ, కజిన్స్ గానీ చెప్పగలరేమో చూడాలి.

నా తల పగిలిపోతోంది ఆలోచనలతో. అంతా తిరిగి మొదటికి వచ్చినట్టనిపిస్తోంది.

నాన్న-సుందరం అంకుల్ చెప్పినవే కాస్త డీటైల్డ్ గా తెలిసాయి. నథింగ్ ఇంపార్టెంట్.

రఘుపతినుంచి వీలైనంత సమాచారం రాబట్టాలి. తర్వాత ఇక వారి ఇతర బంధువులని కూడా ఎంక్వైర్ చేయాలి..

పెద్ద మండువాతో దాదాపు పది, పన్నెండు పోర్షన్స్ గా వున్న ఇల్లది. చుట్టూ చూసాము. చాలామందే వున్నారక్కడ. ఎవరి హడావిడిలో వారు.

"వీళ్ళల్లో ఎవర్ని, ఏమని అడగుతాంరా. డౌటొస్తే చంపేస్తారు" నావైపు ఒరిగి చెవిలో గొణిగినట్టు అన్నాడు శ్యామ్.

"ఏం చేయలేం శ్యామ్. అతడి గురించి తెలుసుకోవడానికి ఇదొక్కటే దారి. డూ ఆర్ డై" చెప్పాను అంతే లోగొంతుకతో.

మెల్లగా ముందుకు నడిచాం. ఒక్కో వాటా దాటుకుంటూ, అక్కడున్నవారిని చూస్తూ. వారెవ్వరూ మమ్మల్ని పెద్దగా పట్టించుకోవడంలేదు. ఎవరింటికో వచ్చామనుకున్నట్టున్నారు. ఓసారి మావైపు చూసి మళ్ళీ వారి పనిలో వారు మునిగిపోతున్నారు. ఇబ్బందిగా ముందుకు కదిలాము. చివరగా తాళంవేసి వున్న ఓ వాటా ముందు ఆగాము.

బహుశా ఇదే ఇల్లైవుండచ్చు అనుకున్నాను. నా ఆలోచన కరక్టే అన్నట్టు అప్పటివరకూ మమ్మల్ని పెద్దగా పట్టించుకోనివారంతా వున్నట్టుండి మావైపు చూడసాగారు. ఆ సడెన్ అటెన్షన్ కి ఏం చేయాలో అర్థంకాక, ఇబ్బందిగా ఒకరినొకరం చూసుకున్నాం.

"ఎవరు మీరు?" శుద్ధమైన ఉత్తరాది హిందీ లో ప్రశ్న వినపడినవైపు చూసాము. ఓ మధ్యవయస్కుడు మా వైపు పరికించి చూస్తున్నాడు.

"మేము.. నా పేరు కృష్ణ, ఇతడు శ్యామ్" తడబాటుగా చెప్పాను.

నా వంక విచిత్రంగా చూసి, "సరే, ఎవరికోసం వచ్చారూ, చూడబోతే ఇక్కడి వాళ్ళలాలేరు?" తిరిగి ప్రశ్నించాడతను.

నేను జవాబు చెప్పేలోపల పక్కనుండీ ఖంగుమందో పెద్దావిడ గొంతు, "అదేం నిలదీయడం భగవాన్ పాపం ఎంత దూరం నుండి వచ్చారో ఏమో? తాగడానికి కాస్తంత మజ్జిగ (ఠండా..) ఇవ్వుముందర" మందలింపుగా అంది. అంతే ఆ భగవాన్ అన్న సదరు క్యాండేట్ చాలా భక్తిగా, "ఏమీ అనుకోకండి బాబూ, ముందిలా కూర్చోండి, మీకేమైనా తాగడానికి తెస్తాను" అంటూ అక్కడున్న మోడా స్టైల్ కుర్చీలు చూపించి, మేం రెస్పాండయ్యేలోపు మెరుపులా అక్కడినుంచి మాయమయ్యాడు.

"ఇలా కూర్చోండి, మొహమాటపడకండి" చెప్పిందావిడ మావైపు చూస్తూ. ఎక్కడికి వెళ్ళినా చిరాకైన ముఖాలనే చూస్తున్న మాకు ఈ అనుకోని ఆతిథ్యం, మర్యాద చాలా ఆశ్చర్యాన్ని కలుగజేసాయి. బహుశా, మేము వచ్చిన పని తెలియగానే ఈ అతిథి మర్యాద కాస్తా మాయమౌతుందో ఏమో?

ఆవిడకి నమస్కరించి ఆవిడకి ఎదురుగా నేలమీద కూర్చున్నాం. చిన్నగా నవ్విందామె "మర్యాద తెలుసున్న కుర్రాళ్ళే. నాకోసం కిందకూర్చున్నారా! బట్టలు పాడౌతాయి. పైన కూర్చోండయ్యా. మర్యాద మనసులోవుంటే చాలదూ" అంది ఆప్యాయంగా.

ప్రతిగా నవ్వుతూ, "పర్లేదు మామ్మగారూ, ఎక్కడైతే ఏముంది చెప్పండీ" చొరవగా అన్నాను.

అంతలో భగవాన్ పెద్ద పెద్ద గ్లాసులతో మజ్జిగ తీసుకొచ్చాడు. అందుకొని, కాస్తంత సిప్ చేసి, అతని వైపు చూసి, "థాంక్యూ..చాలా బాగుంది" చెప్పాను. భగవాన్ ముఖం చాటంతైంది. తలూపాడు సంతోషంగా.

"ఇంత మర్యాద చేస్తున్నారు, మనం ఎందుకొచ్చామో తెలిస్తే తరిమి, తరిమి కొడతారేమో" గొణిగాడు తెలుగులో శ్యామ్.

"ఊరుకో, అలాగని దాచలేం కదా" అన్నాను లోగొంతుకతో. ఇక వచ్చిన పని దాచి ప్రయోజనం ఏంటని అడగడానికి సిద్ధ పడి మామ్మగారి వైపు తిరిగాను.

"అమ్మా! రఘుపతిగానీ, రామేశ్వర్ పండిత్ కుటుంబం గానీ ఎక్కడున్నారో?" తటపటాయిస్తూ ఆగిపోయాను.

ఆవిడ భ్రుకుటి ముడిపడింది. భగవాన్ ముఖంలో మేం రెగ్యులర్ గా చూసే చిరాకు ఎక్స్ ప్రెషన్ ప్రత్యక్షమైంది.

"పత్రికలవాళ్ళా?" ప్రశ్నించిందావిడ. అవునంటే బెటరా, కాదంటే బెటరా అని ఒక్క మొమెంట్ కి గింజుకుని, "కాదమ్మా" అంటూ సహారా గురించి చెప్పాను. తలపరికించింది. పక్కన పెట్టిన పోకల కత్తెర తీసుకుని ముందున్న పోకలని కత్తిరిస్తూ "ఏం తెలుసుకుంటారూ, ఏం రాస్తారూ? అంతా అయిపోయాకా" అంటూ అందరిలాంటి ఎక్స్ ప్రెషనే ఇచ్చి నిట్టూర్చింది.

మేం జవాబిచ్చేంతలో తనే తిరిగి అంది, "వాళ్ళెక్కడికి వెళ్ళారో ఎవ్వరికీ తెలీదు, రఘుపతీ తిరుగుతూ వుంటాడు, ఓ నిలకడైన ఇల్లంటూ లేదు వాడికి, అతడే వచ్చి గత మూడు నెలలుగా అద్దెవసూలు చేసుకుని పోతున్నాడు. మళ్ళీ నెల పదో తారీకున రండి, రఘుపతిని కలవచ్చు.."

"లేదమ్మా. ఆలస్యమైపోతుంది, అంత టైమ్ లేదు మాదగ్గర. వారి గురించీ, చెప్పాలంటే ముఖ్యంగా రామేశ్వర్ గారి అబ్బాయి గురించి మీకు తెలిసింది చెప్తారా, అతడే జగదీష్ కి బిజినెస్ లో సాయం చేసాడంటున్నారు?" అడిగేసాను సూటిగా.

"తెలిసిందంటే ఏముందీ? ఎన్నో ఏళ్ల క్రితం చాన్నాళ్ళు కలిసిమెలిసి వుండేవాళ్ళం. పాపం అప్పటికి, రమకి పిల్లలు పుట్టడం ఆలస్యమైందన్న బాధ తప్ప వారికేలోటూ లేదు..

రామేశ్వర్ తన తమ్ముడి కొడుకుని దత్తు తెచ్చుకున్నాకా వారికో ఆడపిల్ల పుట్టింది. మీకు పిల్లలు లేరని నా కొడుకునిచ్చానూ, ఇప్పుడు అమ్మాయి వుందిగా నా పిల్లవాడిని నాకు ఇచ్చేయమంటూ సావిత్రి గొడవచేయడంతో వాళ్ళు పిల్లలని తీసుకుని, చాలా ఏళ్ళపాటు ఇక్కడినుండీ దూరంగా వెళ్ళిపోయారు..

ఆ పిల్లలు బాగా పెరిగి పెద్దవారయ్యాకా తిరిగొచ్చారు. ఇక ఆ కైలాష్ కి, అదే వాళ్ళ కొడుక్కి. చెప్పాలంటే కాలు నిలకడే లేదు, ఎప్పుడూ వూళ్ళు పట్టుకుని తిరుగుతూ వుండేవాడు. కానీ మహా తెలివిమంతుడు, సంపాదనాపరుడు. వాళ్ళు తిరిగొచ్చాకా మెల్లగా రాకపోకలు మొదలయ్యాయి రెండిళ్ళ మధ్యలో.

కాకపోతే అప్పుడప్పుడూ పండిత్తూ, కొడుకులూ వచ్చేవారు, సావిత్రిగానీ, కూతుళ్ళుగానీ, ఆఖరికి ఆ కోడలు పేరేంటి భగవాన్. ఆ.. తులసి కదూ. ఆమెగానీ రావడం చూడలేదు..

ఏదో పెళ్ళిలో చూసాను, అమాయకంగా, రబ్బరుబొమ్మలా వుంటుంది. అంతకు బరితెగించిందా ఆ పిల్ల అంటే నమ్మలేకున్నాను.., అయినా నాకెందుకులే. అదంతా.. హర హరా..., ఈ వయసులో నాతో ఏమేం మాట్లాడిస్తున్నావు తండ్రీ!!", అంటూ పైకి చూసి దేవుడికి చేతులు జోడించి, మళ్ళీ దించి, మావైపు చూసి కొనసాగించింది.

"ఏం చెప్తున్నానూ. ఆ పాపం, ఆ గొడవయ్యాకా ఈ వయసులో పాపం ఆ విశ్వేశ్వర్-రమా, మళ్ళీ దూరంగా వెళ్ళిపోయారు, ఎక్కడికి వెళ్ళారో ఏమో? తప్పలేదు ఐనా జరిగినదేమీ తక్కువ విషయంకాదు కదా చాలా ఘోరమైన అవమానం అది, కాదూ!

దత్తుడైనా, నెత్తిమీద పెట్టుకుని పెంచారు వాడిని, చివరకు అంత అప్రతిష్ఠ తెచ్చిపెట్టాడు, సొంత తమ్ముడి భార్యని హవ్వ మరదల్ని లేపుకుపోయి, ఎక్కడో కాపురం పెట్టి, కడుపుచేయడం అంటే.. అయ్యో..ఎంత దారుణం? "

నివ్వెరపోయి చూసాము. అంటే తులసి వెళ్ళింది విశ్వేశ్వర్ గారి కొడుకుతోనా. అతడు అంటే పండిత్ గారి పెద్దకొడుకేగా. అందుకేనా అంతగా ఆపేసారు ఏ ఇంక్వైరీ లేకుండా డామ్..

"వాడి పుణ్యమా అనీ, అటు పౌరోహిత్యమూ - ఇటు పరువూ, రెండూ పోయాయి, అంత పెద్ద పూజారులకి, పైగా నలుగురికీ చెప్పేవారికి, ఆ నలుగురి ముందే తలకొట్టేసినంత అవమానం" నిట్టూర్చింది బాధగా.

విసుగ్గా చూసాను, ' చాలు వినీ, వినీ విసిగిపోయాను వీరందరి పరువు మర్యాదల గురించి, అవతల ఒక నిండు ప్రాణం పోయిందన్న మినిమమ్ కన్ సెర్న్ లేదెవ్వరికీ' నిస్సహాయంగా చూసాను.

ఏం అడగాలి? సడన్ గా ఏదో స్ట్రైక్ అయింది, "మామ్మగారూ తమ్ముడు అంటే? విశ్వేశ్వర్ గారు తెచ్చుకున్నది పండిత్ గారి కొడుకునా? అంటే కైలాష్ పండిత్ కొడుకా?" అడిగాను.

గట్టిగా నవ్విందావిడ, "సర్లే రామాయణం అంతా విని రాముడికి సీత ఏమౌతుందన్నట్టుంది నీ కథ. అంతేకదా సావిత్రి, పండిత్ భార్య. కైలాష్ వారి పెద్ద కొడుకు. అర్ధమైందా కృష్ణ బాబూ?" అడిగింది.

తలూపాను యాంత్రికంగా, నా తల తిరిగిపోతోంది, 'అందుకేనన్నమాట వారెవ్వరూ కైలాష్ పేరెత్తనిది, అతగాడి తప్పుని ఎంచనిది, మొత్తం నేరాన్ని తులసి మీద మోపి, తనని మాత్రమే దోషిని చేసింది ఇందుకా. వాడు కూడా ఆ ఇంటి కొడుకేకదా. అందుకే పోలీస్ ఎంక్వైరీ వద్దని వాళ్లు చౌదరిగార్ని రిక్వెస్ట్ చేసిన దాని వెనుక వున్న రహస్యం ఇదన్నమాట. వాళ్ళూ-వాళ్ళూ ఒకటే..

పాపం తులసి ఏంజరిగిందనిగానీ, అతడెలా నిన్ను దగా చేసాడని గానీ ఎవ్వరూ అడగలేదు..

ఎందుకు తులసీ మన సొసైటీలో ఆడవాళ్ళకి ఇంత దారుణమైన పరిస్థితా? కనీసం వారి మొర, వారి పక్షపు వాదన వినేవారెవరూ కూడా వుండరా?

లేదు, వదలను, నేను వెతికి పట్టుకుంటానా కైలాష్ ని. తెలుసుకుంటాను, ఏం చెప్పి? బెదిరించా లేక భయపెట్టా? ఏం మాయ చేసి తనతో తీసుకుపోయాడు మా తులసిని.

శ్యామ్ నా భుజంమీద చేయుంచాడు, అర్థమైంది, ఇక ఇక్కడ తెలుసుకునేదేమీలేదు, వున్నకొద్దీ మళ్ళీ వాళ్ళు తులసి గురించి చెడుగా మాట్లాడడం వినవలసిరావడం తప్ప ఇంకేమీ లేదు, గాఢంగా నిట్టూర్చి మామ్మగారికీ, భగవాన్ కీ కృతజ్ఞతలు తెలిపి అక్కడినుండి కదిలి బయటికి వచ్చి, టాక్సీ ఎక్కి కూర్చున్నాము.

రఘుపతి ద్వారా ఇక కైలాష్ ని దొరకబుచ్చుకోవడం తప్ప వేరే మార్గం లేదు. కానీ అతణ్ణి ఎక్కడని వెతికేది, ఎలా వెతికేది? ఒకవేళ వెతికితే అతడు మాకు దొరికినా మాకెందుకు నిజం చెప్తాడు. అసలు మాతో ఎందుకు మాట్లాడతాడు, మేము సహారా అని చెప్పినా, మరేమని చెప్పినా ఎలా లొంగుతాడు? ఏం అవసరం అతనికి మాదగ్గర లొంగేందుకు? ఐనా అసలా మనిషి ఎక్కడ దొరుకుతాడు, ఎలా, ఎక్కడని వెతికాలి?ఎలా పట్టుకోవాలి?

తలవిదిల్చాను. హఠాత్తుగా .. నాలో తెరలు తెరలుగా ఏదో విడిపోతున్న ఫీలింగ్.

ఒక్కవుదుట్న నడుస్తున్న కారు డోర్ తీసాను, కీచుమన్న శబ్దంతో కారాగింది, బిత్తరపోయిచూస్తున్న డ్రైవర్ నీ, శ్యామ్ నీ కూడా చూడకుండా, దిగి వెనక్కిపరిగెట్టాను, "ఏమైంది కృష్ణా!", అంటూ కంగారుగా నా వెనకే శ్యామ్.

పరుగున వెనక్కి వచ్చిన మావైపు అయోమయంగా చూసారు మామ్మగారు, అతికష్టంమీద ఊపిరి తీసుకుని, పక్కనున్న స్తంభాన్ని వూతంగా పట్టుకుని, రొప్పుతూ అడిగాను. "జగదీష్ కైలాష్ అన్నదమ్ములంటే ఎలా? మామ్మగారూ, వారు.. క.. కవలలు కదూ.. ఒకేలా వుంటారు కదూ?"

విచిత్రంగా చూసిందామె. "అవునూ. అది కూడా తెలియకుండా ఏం ఎంక్వైరీ చేస్తున్నారయ్యా మీరు. అందుకేకదా ఇదీ విషయం అని తెలిసిన దగ్గరనుంచీ మాకందరికీ ఆశ్చర్యం. వాడిలో లేనిది వీడిలో ఏంచూసిందా ఆ అమ్మాయి అనీ" అంటూ ఆవిడేదో చెప్పుకుపోతోంది.

అలసటగా స్తంభాన్ని ఆనుకుని కళ్ళుమూసుకున్నాను. ఒక్కో మబ్బూ విడిపోసాగింది.

తులసి కోమల్ కి రాసిన వుత్తరాలలో మాటల వెనుక మీనింగ్ అర్థమౌతోందిప్పుడు.

'ఆయన లో ఏదో మార్పు' అంటూ రాసుకుందా పిచ్చితల్లి. ఆయనే మారిపోయాడని తెలియక.

(ముగింపు వచ్చే సంచికలో)

Post your comments